

ดูบุคค
องค
รักษ
ตามรอย 锦衣 5
杀

จิวเยวี่หลิวหัว 九月流火 เขียน
เม่นน้อย แปล

คำนำ

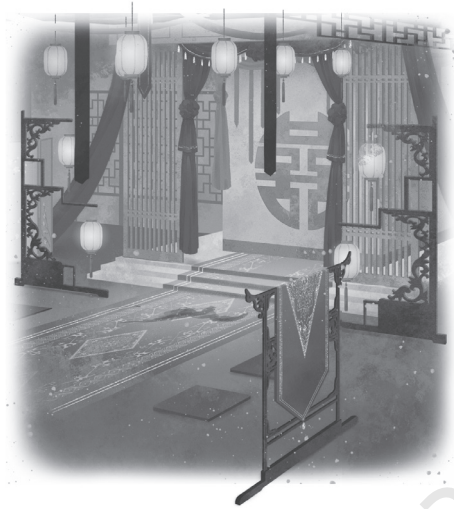

ในที่ที่สุดลู่เหิงก็กำลังรับกรรมที่เคยโกหกไว้แบบมหากาพย์แล้วค่ะ ทั้งยังถูกเปิดเผยก่อนจะได้เข้าหออีก จากงานมงคลแทบจะเปลี่ยนเป็นงานโศก ทั้งมีคนร้ายบุกมางาน ทั้งภรรยาที่เพิ่งเข้าพิธีขอแยกทาง เรียกว่าสวรรค์ไม่น่าเห็นใจให้คนผู้นี้โกหกอีกต่อไป นึกภาพคนที่ภรรยาตั้งท่าจะหนีอย่างเดียว แต่สามีที่มีชนกปักษ์หลัง มีความผิดติดตัวจะออกปากห้ามไฉ่ๆ ก็ไม่ได้ดูสิคะ เบื้องหน้าไม่ว่านางจะขอแยกกันอยู่ชั่วคราว หรือไม่อยากพบหน้า เขาก็ลั่น 'แสร้ง' รับปากไปก่อนทั้งดั้น

เหมือนต้องเริ่ม 'เกี้ยวพาราสี' ภรรยาอีกหน ทั้งที่ในสายตาคนอื่นคิดว่าพวกเขารักกันหวานชื่นดี สุดท้ายลู่เหิงจะใช้วิธีไหนรั้งตัวและหัวใจหวังเหยียนชิงเอาไว้ ไหนจะยังมีความไม่สงบทั้งเรื่องในวังและบ้านเมือง มาให้ลู่เหิงต้องวิ่งวนจัดการอีก สุดท้ายหวังเหยียนชิงจะยอมให้อภัยพร้อมตัวปลอมผู้นี้หรือไม่ ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ซิงซิง ข้าจำเป็นต้องสอนคำดำให้เจ้าสักหน่อยแล้ว มา ลองเปิดดูสิ"

ร่างกายของหวังเหียนซิงเหลือเพียงเลือดตัวกลาง พอจะบดบังเรือนร่างได้อย่างฝืดฝืน นางไม่ยักอ่านหนังสือที่เขายื่นให้แม้แต่หน่อย ทว่าลู่เหิง ยืนอยู่ข้างหลังกักขังนางไว้ระหว่างชั้นหนังสือกับร่างของเขา พอนางถอยหลัง แผ่นหลังก็จะชนกับแผ่นอกเขา แม้จะมีเสื้อผ้าขวางกั้นก็ยังรู้สึกได้ถึงผิวร้อนรุ่ม จากตัวเขา

ลมหายใจของชายหนุ่มเป่ารดติ่งหูนางขณะเอ่ยถามเสียงแหบ "ไหน ไม่เปิดดูเล่า"

หวังเหียนซิงรู้สึกได้ถึงมือของเขา ด้วยถูกบีบคั้นนางจึงได้แต่พลิกเปิด หนังสือที่ดูเรียบง่ายธรรมดาเล่มนี้ กระนั้นหน้าแรกเพิ่งจะเข้าสู่สายตา นางก็ หน้าแดงแจ๋ทันใด

นี่คือภาพก้นเปลึง

หวังเหียนซิงอับอายจนไม่รู้จะเลื่อนสายตาไปที่ใด กระนั้นมือเขากลับค่อยๆ สอดแทรกเข้ามา หญิงสาวพยายามจะหยุดยั้ง เอ่ยเสียงขริบ สุดความสามารถ "โน่นมีแต่ภาพวาด มีคำดำที่ใดกัน"

แนะนำตัวละคร

* หวังเหียนซิง

บุตรสาวบุญธรรมสกุลฟู่ ถูกเลี้ยงมาคู่กันกับ ฟู่ถึงใจ นิศัยเรียบง่าย เจียมตน มีความสามารถในการอ่านสีหน้าคนได้

* ลู่เหิง

องครักษ์เสื้อแพรหนุ่มที่มีตำแหน่งสูงตั้งแต่อายุยังน้อย มีสมญานามว่าเสื้อยิ้ม เป็นที่ไว้วางพระทัยของฮ่องเต้ กระทำการใดด้วยความฉลาดสุขุม

* ฟู่ถึงใจ

เจ็นหยวนโหวที่ได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ดีต่อจากท่านปู่ เป็น 'พี่รอง' ของหวังเหียนซิง มองอำนาจและสายสัมพันธ์ขุนนางมาก่อนความรู้สึกของหวังเหียนซิง

* หงหวานฉิง

บุตรสาวของหย่งผิงโหว หลานสาวขุนนางใหญ่ คู่หมายของฟู่ถึงใจ เฝ้ารอวันที่จะได้แต่งงาน

104

เนื่องจากนครหลวงมีกลุ่มคนร้ายที่ไม่รู้ที่มา การเฉลิมฉลองในเทศกาลซ่งหยวนจึงถูกยกเลิกไป วันที่สิบสี่ถึงวันที่สิบหกสามวันยังคงประกาศใช้กฎหมายห้ามออกจากเคหสถานยามวิกาล

บนท้องถนนเต็มไปด้วยความหวาดระแวง ทั่วทุกหนแห่งมีธงครีษสี้อแพรเข้าออก ชาวบ้านล้วนอยู่แต่ในบ้าน ไม่กล้าส่งเสียงหรือเคลื่อนไหวหวังเหยียนซิงก็เป็นเช่นเดียวกัน นางไม่ยึดติดกับการฉลองเทศกาลสักเท่าไร ในจวนแม้กระทั่งโคมยังไม่ได้แขวนด้วยซ้ำ

วันเทศกาลซ่งหยวน หวังเหยียนซิงพักผ่อนอย่างสงบเหมือนเช่นทุกวัน เพิ่งถึงยามเชิคนคนเฝ้าประตูก็วิ่งเข้ามากะทันหัน บอกว่ามีคนส่งของขวัญชิ้นหนึ่งมาให้หวังเหยียนซิง ถามนางว่าจะจัดการอย่างไร

หวังเหยียนซิงได้ยินคำว่า 'ของขวัญ' ก็เดาได้ทันทีว่าเป็นฝีมือใครนางอยากดูว่าลู่เหิงคิดจะทำอะไรจึงสั่งให้คนเฝ้าประตูนำเข้ามา คนเฝ้า

ประตูประคองกลองสี่เหลี่ยมใบหนึ่งเข้ามาโดยเร็ว เปิดออกแล้วพบว่าข้างในเป็นโคมไฟดวงหนึ่ง

โคมไฟทำเป็นรูปเสื้อ ด้านนอกปิดกระดาดสีแดง บนหน้าผากเขียน 'อักษรหวัง*' เอาไว้ โคมไฟดวงนี้ทำขึ้นอย่างประณีตทีเดียว เสื้อดูเหมือนมีชีวิตจริง ทว่ามองอย่างไรก็ไม่น่ากลัวแม้แต่น้อย กลับน่าเอ็นดูอย่างยิ่ง เหล่าสาวใช้ต่างล้อมวงเข้ามาแย่งกันพูดว่าโคมไฟดวงนี้ช่างน่ามอง ทันใดนั้นมีคนตาแหลม ชี้ไปที่ก้นกลองพลางพูด "ตรงนี้มีจดหมายฉบับหนึ่งด้วย"

คนข้างๆ ลอบหยิกนางหนึ่งที สาวใช้จึงตระหนักรู้ว่าตนพูดผิดเสียแล้ว พวกนางต่างมองหน้ากัน วางโคมเสื้ออย่างเบาไม้เบามือและถอยออกไปเงียบๆ

หวังเหยียนชิงถอนหายใจ สุดท้ายยังคงหยิบจดหมายขึ้นมาแล้วเปิดดูข้อความข้างใน

ตัวอักษรบนกระดาดเรียบง่ายอย่างเห็นอคาด

'วันนี้สืบหาไล่ตึก บังเอิญผ่านริมทางที่ชายโคมไฟ เห็นแล้วคิดถึงเจ้า จึงทำโคมเสื้อดวงหนึ่ง อวยพรชิงชิงจากที่ไกลให้สุขสมบุญในวันเทศกาลซ่งหยวนปีเหรินอิน**'

หวังเหยียนชิงพลิกกระดาดไปอีกด้าน นอกจากคำพูดประโยคนี้ก็

* อักษรหวัง (王) มีลักษณะคล้ายลายบนหน้าผากเสื้อ

** เหรินอิน คือปีชวดธาตุน้ำ ใช้การนับปีโดยแผนภูมิสวรรค์ คือระบบเลขฐาน 60 แบบวนรอบที่เขียนด้วยอักษรจีน ซึ่งประกอบด้วยส่วนย่อย 2 ส่วน ได้แก่ ภาคสวรรค์ เรียกว่า 'ราศีบน' มี 10 ตัวอักษร และภาคปฐพี เรียกว่า 'ราศีล่าง' มี 12 ตัวอักษร อักษรภาคสวรรค์และภาคปฐพีสามารถนำมาจับคู่กัน จะได้เป็นอักษรคู่ทั้งหมด 60 คู่ ซึ่งแสดงถึงปีนักษัตรและธาตุได้

ไม่มีเนื้อหาอื่นได้อีก นางวางกระดาษจดหมาย มองคอมพิวเตอร์รูปเสื้อดวงนี้
อย่างเหม่อลอย

ความจริงตั้งแต่เปิดกล่องนางก็แยกแยะได้แล้ว 'อักษรหวั้ง' ที่เขียน
อยู่บนหน้าผากเสื้อเป็นลายมือของลู่เหิง ปีนักษัตรมีมากมายเขากลับเลือก
ส่งเสื้อมาให้นาง เหตุผลมิใช่เพราะปีนี้เป็นปีเสื้อ แต่เพราะนางแซ่หวั้ง

บอกไม่ถูกว่าเขามีเจตนาอย่างไร แต่เขาทำให้หวั้งเหียนชิงจิตใจ
ว่าอุ่นสำเร็จ

สำหรับลู่เหิงการมอบเพชรพลอยเครื่องประดับ หรือแม้แต่มอบที่ดิน
คุณาสน์ล้วนไม่นับเป็นอะไร ด้วยตำแหน่งของเขามีหนทางในการหาเงิน
มากมายเหลือเกิน ข้าวของต่อให้ล้ำค่าเพียงใดสำหรับเขาแล้วก็ยังเป็นเพียง
ตัวเลขหนึ่งเท่านั้น เขาถึงขั้นไม่จำเป็นต้องเปลืองแรงคิดเองด้วยซ้ำ แค่สั่ง
คำเดียวพ่อบ้านก็เลือกของขวัญมาให้แล้ว

สิ่งที่ทำให้เขาทุ่มเทเวลาได้จึงจะเรียกว่าล้ำค่าอย่างแท้จริง แม้จะ
เป็นเพียงคอมพิวเตอร์เสื้อริมทาง แต่เขาเขียนอักษรตัวหนึ่งลงบนนั้นก็แสดง
ให้เห็นว่าเขาอยู่รอดด้วยตนเองจนกระทั่งคอมพิวเตอร์สำเร็จ จากนั้นค่อยจรดพู่กัน
ลงไป

สองสามวันนี้เป็นช่วงเทศกาลชั่งหยวน แรกกุดตันในการจับกุมวอไค่ว
ของพวกเขามีมากเป็นพิเศษ ระหว่างทำภารกิจเขาหยุดข้างทางกะทันหัน
เพียงเพราะคิดว่านางน่าจะชอบคอมพิวเตอร์ชิ้นนี้ ตอนเขาทำเช่นนั้นในใจ
มีความคิดใดอยู่กันแน่

สาวใช้เข้ามาเปลี่ยนน้ำชา นางเห็นหวั้งเหียนชิงจ้องคอมพิวเตอร์
ไม่ขยับขยับเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ฮุยิน คอมพิวเตอร์นี้จะทำอะไรได้
เจ้าคะ"

หวังเหยียนชิงถึงความคิดกลับมา เดิมทีนางไม่ยอมรับของจาก
 ลู่เหิง แต่เห็นเสื้อน้อยท่าทางที่มึนเมาเอ็นดูแล้ว สุดท้ายก็แข็งใจโยนทิ้งไป
 ไม่ได้ จึงตอบเสียงเรียบ "อย่าให้ฝีมือของคนทำโคมต้องเสียเปล่าเลย
 นำไปแขวนเถอะ"

สาวใช้ดีอกดีใจ รีบรับคำ "เจ้าค่ะ"

ห้องฟ้าค่อยๆ มีดลงทีละน้อย โคมไฟรูปเสื้อสีแดงดวงหนึ่งแขวนอยู่
 ใต้ชายคา แค่งยหน้าก็มองเห็นได้ ความจริงหวังเหยียนชิงเข้าใจเจตนา
 ของลู่เหิง ลู่เหิงนิสัยไม่ดี แต่ช่วงฝีมือมิได้ผิดอะไร การพานิโกรโคมไฟ
 ไปด้วยออกจะน่าเสียตาย เดิมทีหวังเหยียนชิงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่สนใจ
 ลู่เหิงอีกเด็ดขาด ไม่ยอมตกหลุมพรางของเขาอีกแน่นอน แต่ความคิด
 บางอย่างไขว่ขวายจะสามารถควบคุมได้ โดยเฉพาะเมื่อเห็นอศิระจะมี
 โคมเสื้อที่สะดุดตาแขวนอยู่ คอยย้ำเตือนถึงตัวตนของเขาอย่างเงิบๆ
 ทำให้แม้กระทั่งหลับฝันตอนกลางคืนนางก็ยังเห็นเขา

ในฝันนางอายุเพียงสิบขวบ กำลังคัดอักษรตามแบบที่อาจารย์ทิ้งไว้
 ไม่รู้เพราะเหตุใดแบบอักษรนี้จึงคัดไม่หมดเสียที ขณะที่นางลนลานไม่รู้
 จะทำเช่นไร พี่รองก็ปรากฏตัวกะทันหัน บอกว่าเขาเลียนแบบลายมือ
 ของนางได้ และสั่งให้หวังเหยียนชิงออกไปถ่วงเวลาอาจารย์ไว้ เขาจะ
 ปลอมลายมือให้นางเอง

หวังเหยียนชิงตื่นขึ้นมาในวันต่อมา พังเสียงลมนอกหน้าต่างพลาง
 สงบสติอารมณ์อยู่นาน ยังคงรู้สึกเหลวไหลลึนดี

ในความเป็นจริงนางไม่เคยทำการบ้านไม่เสร็จและไม่เคยหลอกหลวง
 อาจารย์ ในความเป็นจริง 'พี่รองของนาง' ก็มีใช้ลู่เหิง

ไม่รู้เหตุใดนางจึงถอนหายใจเบาๆ

หลังจากหวังเหยียนซิงรับโคมไฟไว้ คนข้างนอกก็เหมือนได้รับกำลังใจ
หลังจากนั้นก็ส่งของมาให้นางไม่หยุด ทว่าทุกครั้งของที่เขาส่งมากลับมิใช่
ของขวัญล้ำค่าอะไร ดังเช่นครั้งนี้เขาส่งกิ่งเหมยมากิ่งหนึ่ง
จดหมายสั้นๆ ที่แนบติดกับดอกไม้มาด้วยเขียนว่า

'พวกวอไคว่ซ่อนตัวอยู่ในคณะจิวคณะหนึ่ง ด้านนอกคณะจิวปลูก
ต้นเหมยไว้มากมาย กิ่งนี้ผลิบานงดงามเป็นพิเศษ ดอกเหมยเดิมที่
ไร้มลทิน ทั้งไว้ที่นี้ย่อมถูกเหยียบย่ำทำลาย จะย้ายไปปลูกในจวนของ
พวกเราดีหรือไม่'

หวังเหยียนซิงอ่านปราดเดียวก็โยนจดหมายไปที่ใต้เตียงและ
เผาทิ้ง จกขวยของผู้เฒ่ายังมีหน้าพูดออกมาอย่างมีเหตุมีผลเช่นนี้ จะย้าย
หรือไม่ย้ายเป็นเรื่องของเขา มี 'จวนของพวกเรา' ที่ใดกัน

หวังเหยียนซิงไม่ไว้หน้าจดหมายที่ลู่เหิงส่งมาลัคนิด ส่งมาหนึ่งฉบับ
ก็เผาทิ้งหนึ่งฉบับ แต่กับดอกเหมยกิ่งนี้นางกลับรู้สึกปวดหัว

ดอกเหมยผลิบานอย่างงดงามจริงๆ สะพรั่งตระการตาเหมือนโลหิต
สีแดงที่แผดเผาในหมันต้ออันหนาวเหน็บ โยนทิ้งบนพื้นนอกจะน่าเสียดาย
เกินไป หวังเหยียนซิงจนปัญญา ได้แต่สั่งให้สาวใช้นำแจกันมาและปัก
กิ่งเหมยนั้นไว้

ลู่เหิงมารบกวนบ้างเป็นครั้งคราวเช่นนี้ ต่อให้คนไม่โฉลหน้า ตัวตน
ของเขาก็ไม่เคยหายไป ในเรื่องนี้หวังเหยียนซิงยังคงไร้เดียงสาเกินไป เจอ
เฒ่าเจ้าเล่ห์ในกลุ่มขุนนางอย่างลู่เหิงจึงถูกเขาจู่โจมจนไม่รู้ตัว

ลู่เหิงผาดโผนอยู่ในวังหลวงและราชสำนัก กระจ่างแจ้งในหลักการ

ของการมอบของขวัญนานแล้ว การมอบของขวัญจะมอบของกินไม่ได้เด็ดขาด ไม่เพียงเกิดเรื่องได้ง่ายกินหมดแล้วยังจับกัน ผู้รับจำไม่ได้โดยสิ้นเชิง ทั้งไม่อาจมอบแก้วแหวนเงินทอง เพราะของเหล่านี้สามารถนำออกไปใช้ได้ทุกเมื่อ มีอาจแยกแยะได้ ไม่สามารถสร้างความทรงจำอันลึกซึ้งให้แก่ผู้รับ

ดังนั้นของขวัญที่ลู่อื่นมอบให้จึงเป็นสิ่งที่มีความเฉพาะ ทั้งยังสามารถตั้งวางไว้ได้เป็นเวลานานอย่างโคมไฟและกิ่งเหมย เหมยแดงกิ่งหนึ่งปักไว้ในเรือนให้ความรู้สึกแตกต่างจากทุกสิ่ง สะดุดตาอย่างยิ่ง ขอเพียงนางมองมาก็คงต้องคิดถึงเขา

เช่นนี้มีประโยชน์ยิ่งกว่าการมอบภูเขาเงินภูเขาทองหรือเวลาผ่านพ้นไปโดยไม่รู้สึกตัว เพียงพริบตาถึงวันที่ยี่สิบเดือนหนึ่งถึงเวลากลับไปทำงานแล้ว ลู่จะทำเหมือนเดิมคือส่งคนนำของขวัญเล็กๆน้อยๆ มาให้หวังเหยียนชิงและปันกับนางในจดหมาย

'ตาเฒ่าพวกนั้นไม่สนใจสักนิดว่าที่ไหลช้ายังมีผลอยู่ การประชุมขุนนางช่วงเช้าบรรยากาศตึงเครียด 'ไม่ง่ายเลยกว่าจะรับมือกับคนพวกนั้นเสร็จ กลับจวนแล้วยังต้องเผชิญหน้ากับความอ้าวว้าง'

หากบอกว่าจดหมายหลายฉบับก่อนหน้านี้เขายังสวมอารมณ์ไว้ชั้นหนึ่ง บัดนี้ก็คือเปิดเผยเจตนาอย่างโจ่งแจ้ง หวังเหยียนชิงอ่านจดหมายฉบับนี้แล้วรับรู้ได้ถึงความรู้สึกของฮ่องเต๋อย่างน่าประหลาด

หากลู่เหิงอาศัยปากของสาวใช้บอกไปเป็นนัยว่าเขาบาดเจ็บสาหัสเพียงใด รับมือกับความมคลางแคลงใจทั้งในและนอกราชสำนักตามลำพัง

อย่างยากลำบากเพียงใด ในใจหวังเหยียนชิงจะต้องรู้สึกต่อต้านแน่นอน
ทว่าหากเขาพูดออกมาด้วยตนเอง ใช้เรื่องบาดแผลมาขอความเห็นใจ
จากนางอย่างเปิดเผย หวังเหยียนชิงกลับมิได้ขุนเคือง

หญิงสาวเกิดความหวาดระแวงขึ้นมาทันใด นางลืมหลักการต้มกบ
ในน้ำอุ่น* ไปได้อย่างไรกัน หยางถึง หยางอิงหนิง และจางจิ้งจก ราชเลขาธิการ
ทั้งสามคนยังเอาชนะเขาไม่ได้ แล้วนางเอาความมั่นใจมาจากที่ใดว่าจะ
หนีพ้นหลุมพรางของลู่เหิงได้

นางเพิ่งก้าวออกจากกรงขังสกุลฟู แล้วจะเป็นฝ่ายเดินเข้าไปใน
กรงทองอีกใบที่ลึกยิ่งกว่า ใหญ่ยิ่งกว่า และชวนฝันมากยิ่งขึ้นหรื

หวังเหยียนชิงคิดในใจว่าจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ นาง
รวบรวมของขวัญที่ลู่เหิงส่งมาให้ เรียกคนเฝ้าประตูมา ตีหน้าขริมเอ่ยว่า
"ส่งของพวกนี้กลับคืนไปให้ได้เท่าลู่ วันหน้าหากจวนสกุลลู่ส่งของมาอีก
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดล้วนไม่ต้องเอาเข้ามา"

คนเฝ้าประตูเห็นสีหน้าของหวังเหยียนชิงก็ตระหนักถึงความร้ายแรง
เขารับคำอย่างพินอบพิเทา อุ้มกล่องของขวัญขึ้นมา ไม่กล้าโต้แย้งแม้แต่
คำเดียว หวังเหยียนชิงตามพ่อบ้านมาแล้วถาม "สองวันนี้ทำการต่างๆ
เปิดทำการแล้วกระมัง"

พ่อบ้านได้ยินดังนั้นเดาไม่ถูกว่าหวังเหยียนชิงคิดจะทำสิ่งใด จึงตอบ
อย่างระวังรอบคอบ "ที่ทำการในนครหลวงน่าจะเปิดแล้วขอรับ แต่ประตูเมือง
ยังมีการควบคุมอยู่ หากจะออกไปทำธุระนอกเมืองเกรงว่าคงยังไม่ได้"

หวังเหยียนชิงพยักหน้า "ดีเลย เจ้าไปสอบถามที่ว่าการณ์นครขุนเทียนดู

* ต้มกบในน้ำอุ่น เป็นการอุปมาว่าคนเรามากไม่ตระหนักถึงภัยคุกคามหรืออันตรายที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ ดังเช่น
กบเมื่อถูกนำไปต้มในน้ำที่ไม่ร้อนและค่อยๆ เพิ่มความร้อนทีละนิด กบจะถูกต้มจนสุกโดยไม่รู้ตัวและไม่ได้
กระโดดหนีออกมา

การทำเรื่องถอดทะเบียนทาสให้บ่าวไพร่ช่วงนี้สามารถทำได้หรือยัง"

พอบ้านรับคำ เขามองหวังเหยียนซิงและทำท่าจะท้วงติงอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายยังคงหุบปากอย่างรู้กาลเทศะ ออกไปทำธุระตามที่หวังเหยียนซิงมอบหมาย

ทั้งที่เพียงแค่นางเอ่ยปากกับลู่เหิงคำเดียว ทุกอย่างก็สามารถจัดการได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง หวังเหยียนซิงกลับเลือกที่จะไปสอบถามที่ว่าการนครซุ่นเทียนและจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเอง

ราชสำนักกำลังถกเถียงกันเรื่องการปราบปรามวอโค่ว ทว่าเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองหาได้ส่งผลกระทบต่อชาวบ้านไม่ ราษฎรในนครหลวงยังคงสนใจเรื่องไกล่ตัว ประตุมืองจะเปิดเมื่อใดยังสำคัญกว่าเรื่องที่ราชสำนักจะเปิดศึกกับวอโค่วหรือไม่ด้วยซ้ำ

หวังเหยียนซิงไม่ใส่ใจวอโค่วเช่นกัน หลายวันนี้นางหมดเวลาไปกับที่ว่าการนครซุ่นเทียนทั้งหมด นางไม่ได้เปิดเผยฐานะของตนเอง เพียงบอกว่าตนแซ่หวัง อยากจะถอดทะเบียนทาสให้บ่าวรับใช้เก่า การถอดทะเบียนทาสให้บ่าวไพร่มิใช่ไม่เคยมีมาก่อน ระเบียบขั้นตอนจึงกำหนดไว้แต่แรกแล้ว ทว่าครั้งนี้การทำงานของที่ว่าการนครซุ่นเทียนกลับราบรื่นเหนือความคาดหมาย จัดการเรื่องถอดทะเบียนทาสให้เผ่ายุ่ยเสวี่จอย่างฉับไว

เรื่องนี้มีลู่เหิงมาเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ หวังเหยียนซิงไม่อยากจะคิด วันที่ขั้นตอนทั้งหมดเสร็จสิ้นเรียบร้อย หวังเหยียนซิงเรียกเผ่ายุ่ยมาพบและยื่นหนังสือทางการให้นางฉบับหนึ่ง

เผ่ายุ่ยเห็นหนังสือที่ประทับตราของทางการฉบับนั้นแล้ว สิ้นน้ำเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ หวังเหยียนซิงดันเอกสารให้นางพลาญพุด "นี่คือสัญญาขายตัวและเอกสารถอดทะเบียนทาสของเจ้า ก่อนหน้านั้นเกรงว่า

จะกระทบต่อจิตใจเจ้า ข้าจึงไม่ได้บอก บัดนี้ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว เจ้าดูว่ายังติดขัดตรงที่ใดหรือไม่"

เผยชู่ยหยิบขึ้นมามากู นางเป็นสาวใช้ประจำตัวของเจ้านาย พอรู้ตัวอักษรบ้างผิวเผิน นางไม่จำเป็นต้องรู้จักตัวอักษรทุกตัวบนนั้น แคแยกแยะลายพิมพ์นิ้วมือสีแดงและตราประทับของทางการบนสัญญาขายตัวได้ก็เพียงพอแล้ว

เผยชู่ยถูกขายเป็นทาสตั้งแต่เล็ก เมื่อเป็นสาวใช้ก็ต้องด้อยต่ำกว่าผู้อื่นชั้นหนึ่ง ต้องอดทนกับความเหนื่อยยากลำบาก ตระหนักว่าตนเองเป็นบ่าวอยู่ตลอดเวลา มิเพียงต้องปกป้องเจ้านายยังต้องทรมานชีวิต ปกป้องทรัพย์สินของเจ้านายด้วย เผยชู่ยเคยชินกับชีวิตเช่นนี้นานแล้ว จู่ๆ วันหนึ่งกลับมีคนบอกนางว่า 'เจ้าเป็นอิสระแล้ว นับแต่นี้ไปจะไม่มีใครตีราคาเจ้าหรือเอาเจ้าไปขายต่อได้ตามใจชอบอีก'

เผยชู่ยรู้สึกงงงวยชั่วขณะ นางเงยบงกช้้นนนานถึงถามว่า "แม่นางท่านไม่คิดจะกลับจวนโหวจริงๆ หรือเจ้าคะ"

สัญญาขายตัวของเผยชู่ยอยู่ในจวนเงินหยวนโหว พู่ถึงใจมอบมันให้หวังเหยียนชิง บัดนี้หวังเหยียนชิงปล่อยนางให้เป็นอิสระ หนึ่งแสดงให้เห็นว่าหวังเหยียนชิงเห็นนางเป็นคนคนหนึ่งจริงๆ ไม่เหมือนคุณหนูพวกนั้นที่ปากบอกว่ารักใคร่ผูกพันกับสาวใช้ดุจพี่น้อง แต่กลับยึดสัญญาขายตัวของพวกนางไว้แน่นมือแน่น ไม่เคยพูดถึงการปล่อยคนเลย อีกทางหนึ่งยังแสดงให้เห็นว่าหวังเหยียนชิงตั้งใจจะไปแล้ว

ฉะนั้นก่อนไปหวังเหยียนชิงจึงจัดการเรื่องของเผยชู่ยให้เรียบร้อยก่อน หวังเหยียนชิงพยักหน้านิดๆ จนแทบมองไม่เห็นน้ำเสียงสงบราบเรียบ "ใช่"

สองคนตกอยู่ในความเงียบบัน เฝยซุ่ยชะงักชั่วครู่ก่อนจะพูดเสียงเบาหวือแทบไม่ได้ยิน "ก็ดีเหมือนกัน อย่างไรก็ตามไหนพวกก็ต้องแต่งงานกับคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ที่ฐานะทัดเทียมกัน มิใช่จนหยั่งฝั่งไหนก็ต้องมีผู้อื่น ต่อให้ท่านไหนมีใจก็ไม่อาจดูแลเรือนหลังได้ตลอดเวลา นายหญิงกับฮุนยิ่นผู้เฒ่าจะกลั่นแกล้งคนย่อมต้องคิดหาหนทางได้แน่ แทนที่จะถูกเหยียบย่ำไปทั้งชีวิต มีผู้จากไปอย่างบริสุทธิ์"

ความจริงครั้งก่อนตอนฟูถึงใจมาหาหวังเหยียนซิง เฝยซุ่ยก็มีलगสังหรณ์อยู่แล้ว สายตาที่หวังเหยียนซิงมองท่านไหนไม่หลงเหลือประกายเจกเช่นในอดีต ในใจนางไม่มีความรัก ไม่มีความเกลียด ไม่มีแม้กระทั่งความโกรธแค้น

เฝยซุ่ยจึงรู้ว่าระหว่างท่านไหนกับแม่นางเป็นไปไม่ได้แล้ว

ช่วงเวลานี้เฝยซุ่ยเฝ้ามองอยู่ห่างๆ รับรู้ได้ถึงความรู้สึกที่ลู่เหิงมีต่อหวังเหยียนซิง เฝยซุ่ยเติบโตมาในเรือนหลัง เห็นการพาดพิงกันอย่างลับๆ ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ การแย่งชิงความรักใคร่ระหว่างภรรยากับบุตรตลอดจนเหตุการณ์ที่สาวใช้แอบปิ่นขึ้นเตียงเจ้านายจนสาขินเรื่องภายในเรือนไม่อยู่ในการดูแลของบุรุษ แต่ทุกเรื่องล้วนเกี่ยวข้องกับบุรุษ เจ้าบ้านฝ่ายชายใส่ใจหรือไม่ใส่ใจ ความจริงเดาไม่ยากเลยแม้แต่น้อย

เฝยซุ่ยเคยสนับสนุนให้หวังเหยียนซิงอยู่ในจวนเจิ้นหยวนไหนต่อไป เหตุผลมีพันฟูถึงใจใส่ใจหวังเหยียนซิง แม้การพูดเช่นนี้จะโหดร้ายมาก แต่ด้วยรูปร่างหน้าตาอย่างหวังเหยียนซิง การอยู่ข้างนอกยากเหลือเกินที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบและพึ่งพาตนเองได้อย่างที่นางวาดฝันไว้ไม่ช้าก็เร็ว นางต้องถูกบุรุษที่มากด้วยต้นตอหาหมายปอง ในเมื่อล้วนเป็นการบังคับแต่งงานเหมือนกัน มีผู้แต่งให้ฟูถึงใจ ดีร้ายอย่างไรฟูถึงใจก็เคยมีไมตรี

ในวัยเยาว์กับนาง มีความรักและความจริงใจให้

...น่าเสียดายที่ความจริงใจเหล่านี้ยังคงถูกวางอยู่หลังผลประโยชน์
ของจวนเงินหยวนไหว

แต่บัดนี้ดูเหมือนจะมีบุรุษอีกคนที่เห็นหวังเหยียนซิงสำคัญกว่า
วงศ์ตระกูลและผลประโยชน์ เผ่ซู่ยู้คิดว่าที่ดินสามารถถอดทะเบียนทาส
ได้แท้จริงแล้วเป็นเพราะอาศัยบารมีของลู่เหิง ในมุมมองของเผ่ซู่ยู้ ต่อให้
เลือกได้อีกครั้งตนก็ยังคงบอกความจริงกับหวังเหยียนซิงเหมือนเดิม แต่จาก
ความคิดของลู่เหิง การกระทำของเผ่ซู่ยู้กลับเป็นการทำลายงานแต่งงาน
ของเขาอย่างแท้จริง

แม้จะเป็นเช่นนั้นลู่เหิงยังคงยินดีเมตตา ยอมดีต่อเผ่ซู่ยู้ถึงสามส่วน
ซึ่งมิพินเห็นแก่น้ำหวังเหยียนซิงนั่นเอง ดังคำที่ว่า 'รักคนผู้หนึ่งยอม
รักอีกาบนหลังคาบ้านเขาด้วย'*

ตอนนี้หวังเหยียนซิงฟื้นฟูความทรงจำแล้ว นางยังคงเลือกที่จะ
ไปจากฟูถึงโจว ตัดขาดกับสกุลฟูโดยสิ้นเชิง หากนี่เป็นการตัดสินใจของ
หวังเหยียนซิง เผ่ซู่ยู้ก็ทำได้เพียงอวยพรให้นาง

ทว่าเผ่ซู่ยู้ยังคงไม่มีทางพูดเข้าข้างลู่เหิง นี่เป็นคนละเรื่องกัน ไม่ว่า
ตอนนี้ลู่เหิงจะเสแสร้งได้นำสงสารเพียงใด เขาก็ยังคงเป็นคนเลว

อย่างไรเสียจวนเงินหยวนไหวก็มีบุญคุณต่อหวังเหยียนซิง หากไม่มี
สกุลฟู นางจะได้เติบโตขึ้นมาอย่างราบรื่นหรือไม่ยังไม่แน่ หวังเหยียนซิง
จึงไม่ได้ว่าร้ายจวนเงินหยวนไหว แต่ค่อยๆ เปลี่ยนเรื่องคุย "เจ้าถูกขาย
เพราะภัยธรรมชาติ ผ่านมาหลายปีแล้วไม่รู้บ้านเกิดเจ้ายังมีญาติพี่น้อง
อยู่หรือไม่ ข้าเตรียมสินเจ้าสาวไว้ให้เจ้าห้าสิบตำลึง หากเจ้าอยาก

* รักคนผู้หนึ่งยอมรักอีกาบนหลังคาบ้านเขาด้วย เป็นสำนวนจีน หมายถึงเมื่อรักคนผู้หนึ่งแล้วก็จะรักและใส่ใจ
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคนผู้นั้นด้วย

กลับบ้านเกิด ข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับไป เจ้าไปซื้อที่นาที่นั่นสักหลายหมื่น
หาคนดีๆ ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างสงบ แต่หากเจ้าไม่อยากจะกลับบ้านเกิดก็
หาซื้ออรัณยวงในนครหลวงและทำการค้าเถิด"

เผยชู้ยส่ายหน้า "นครหลวงมีผู้สูงศักดิ์มากเกินไป บ่าวไม่อยากจะ
ที่นี่ เวลาผ่านมานานานเพียงนี้บ่าวจำไม่ได้แล้วว่าบ้านเกิดหน้าตาเป็น
อย่างไร จดจำได้เพียงที่นั่นมีนาข้าวเยอะมาก ในตัวอำเภอเจริญรุ่งเรือง
ทีเดียว บ่าวอยากกลับไปที่บ้านเกิดดูสักครั้ง หากหาคนในครอบครัวพบ
ลงหลักปักฐานสักแห่งบริเวณใกล้ๆ ตัวอำเภอก็คงจะดีเช่นกัน"

หวังเหียนซิงพยักหน้า ไม่ได้ก้าวก่ายการตัดสินใจของนาง เงิน
ห้าสิบตำลึงอยู่ในนครหลวงไม่นับเป็นอะไร อาจจะเทียบกับเงินค่าอาหาร
มื้อหนึ่งของคนอย่างลู่เหิงไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่สำหรับชาวบ้านทั่วไป เงิน
จำนวนนี้เพียงพอที่จะช่วยให้พวกเขาไม่ต้องลำบากเรื่องปากท้องไป
ชั่วชีวิต

เงินห้าสิบตำลึงพอที่จะเลี้ยงดูเผยชู้ยไปชั่วชีวิตได้พอดี แต่ก็ไม่ถึงขั้น
ชักนำภัยถึงตายมาสู่ตัว หากให้มากกว่านี้ย่อมเป็นการทำร้ายนาง

บางที่จุดอ่อนของคนเราก็อยู่ตรงนี้กระมัง เผยชู้ยถูกคนในครอบครัวขาย
แต่พอนางได้รับอิสระยังคงอยากกลับไปหาคนในครอบครัว หวังเหียนซิง
ไม่แสดงความเห็นในเรื่องนี้ เพียงแต่เตือนนางว่า "เช่นนั้นเจ้าต้องดูแล
ตนเองให้ดี อย่าบอกใครเด็ดขาดว่าเจ้ามีเงินอยู่เท่าไร ต่อให้เป็นญาติ
ใกล้ชิดทางสายเลือดก็ไม่ได้"

เผยชู้ยผงกศีรษะ "ขอบคุณแม่นาง บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ"

หวังเหียนซิงรู้สึกเศร้าใจอย่างยากจะอธิบาย แต่ยังคงจิกยิ้มออกมา
บอกนางว่า "นับแต่นี้ไปเจ้าไม่ต้องแทนตนเองว่า 'บ่าว' อีกแล้ว ความ

เคยชินเหล่านี้ก็ต้องค่อยๆ แก่ไขเสียละ"

เผยชู้ยืมรับคำ แสงตะวันสาดส่องตรงหน้าต่างราวกับเวลาได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่พวกนางสองคนอยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนม พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เผยชู้เก็บสัญญาขายตัวและเอกสารเรียบร้อยแล้ว ดังเลอยู่หลายครั้งสุดท้ายยังคงรวบรวมความกล้าถามออกไป "แม่นาง หลังจากนี้ท่านวางแผนว่าอย่างไรหรือ"

"หลังจากนี้?" หวังเหียนซิงมองประกายสีทองที่ขยับไหวได้แสงแดดแววตาเหม่อลอยอยู่บ้าง "ไม่รู้สิ แต่ได้ยินว่าสองวันนี้ประตูเมืองเปิดแล้วบางที่ข้าอาจจะกลับไปเยือนบ้านเกิดเหมือนกันกระมัง"

เผยชู้ทำท่าจะพูดและเงียบไป สุดท้ายก็ถามเสียงค่อย "แม่นางจะไม่อยู่ที่นี้หรือ"

หวังเหียนซิงยิ้มพรางสายหน้า หลบตาจ้องลวดลายบนกระโปรงที่งดงามจนดูไม่เหมือนจริง ตอบเสียงแผ่ว "เวลาสองปีข้ายังคงไม่ออกว่าเขาหลอกข้าอยู่ ใครจะรู้ว่าการกระทำในตอนนี้เป็นเรื่องจริงหรือหลอกหลวงเล่า"

เผยชู้ขยับริมฝีปากเหมือนอยากจะพูดอะไร แต่คำพูดมาถึงปากแล้วยังคงลุ่มลึกความคิด นางเผยสีหน้าเบิกบาน จงใจเอ่ยกับหวังเหียนซิงด้วยน้ำเสียงร่าเริง "แม่นาง ท่านเป็นคนอ่อนโยน จิตใจดีงาม หนักแน่น เฉลียวฉลาด บุรุษคนใดได้แต่งงานเป็นภรรยา นับเป็นบุญวาสนาที่พวกเขาสั่งสมมาสามชาติ ท่านจะต้องได้พบบุรุษที่ท่านถูกใจอย่างแน่นอน"

เผยชู้เอ่ยชมหวังเหียนซิงโดยไม่ได้ใช้ถ้อยคำไพเราะสละสลวยอะไร นางรู้ว่าสิ่งที่หวังเหียนซิงให้ความสำคัญอย่างแท้จริงคือสิ่งใด หวังเหียนซิงเพียงระบายยิ้มเท่านั้น มิได้ตอบคำ

รอจนเผยชู้ยจากไปแล้ว รอยยิ้มในดวงตาของหวังเหยียนซิงก็หายวับไปโดยเร็ว นางเดินไปตรงหน้าต่าง เหมยแดงเมื่อหลายวันก่อน กิ่งนั้นเหี่ยวแห้งแล้ว ปักอยู่ในแจกันอย่างโดดเดี่ยว หวังเหยียนซิงแค่ตะเบาๆ ก็มีเศษเล็กเศษน้อยร่วงลงมามากมาย

หวังเหยียนซิงถอนหายใจในใจ เงยหน้าขึ้นมองไปยังแสงตะวันเจิดจ้า นอกหน้าต่าง

พุทใจไปแล้ว เผยชู้ยก็จะไปแล้ว ต่อไปก็เหลือนางเพียงคนเดียว เผยชู้ยดีร้ายอย่างไรก็ยังคงกอดความหวังในการไปตามหาญาติพี่น้อง ทว่าหวังเหยียนซิงเล่า นางจะไปหาใครได้

สายสืบรายงานสถานการณ์ล่าสุดของหวังเหยียนซิงกลับมา ยังจวนสกุลหลู่ หลู่เหิงพลิกดูบทสนทนาระหว่างนางกับเผยชู้ย ยิ่งดูสีก้นก็ยิ่งหนักอึ้ง

รอจนอ่านข้อความทั้งหมดจบ เขากอดหัวงัดเผยสีหน้าปวดหัว อย่างที่ไม่ได้พบเห็นมานานแล้ว

โลกนี้มีน้อยสิ่งนักที่จะทำให้เขารู้สึกลำบากใจ ไม่รู้จะจัดการเช่นไร กำจัดพุทใจไปแล้วไม่ได้หมายความว่าตัวเขาเองจะปลอดภัย

เดิมทีหลู่เหิงคิดว่าหวังเหยียนซิงแค่ชั่ววามชั่วขณะ รอให้นางหายโกรธเมื่อไร เรื่องราวยังคงแก้ไขได้แน่นอน ทว่านางกลับตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะจากไป

แน่นอนว่าหลู่เหิงไม่อาจปล่อยให้นางจากไปได้ เขารู้ดีที่เดียวว่าระยะห่างส่งผลต่อความสัมพันธ์อย่างไรบ้างเมื่อพ้นไปจากสายตา ต่อให้ความรักลึกซึ้งเพียงใดก็ต้องถูกลืมเลือนไปที่ละนิด ทว่าหลู่เหิงไม่อาจออกหน้า

ขัดขวางได้ หาไม่แล้วละครที่เขแสดงมาทั้งหมดก่อนหน้านี้ยอมสูญเสียเปล่า
ถึงขั้นได้ผลลัพธ์ตรงกันข้าม...

ลูเหงิขบคิดเรื่องของหวังเหียนชิงตลอดทั้งคืน จนกระทั่งดึกดื่นจึง
เข้านอน แต่เขาเพิ่งดับไฟได้ไม่นาน ช่างนอกก็พลันมีเสียงฝีเท้าเร่งร้อน
ลอยมา องครักษ์ไม่สนใจว่าจะเป็นารเสียมารยาทหรือไม่ ทบประตูดังปังๆ "ใต้เท้า เกิดเรื่องใหญ่แล้วขอรับ!"

105

วันที่สี่สิบเจ็ดเดือนหนึ่ง ราชสำนักกำลังโต้เถียงกันไม่หยุดว่าจะส่งใครไปปราบปรามวอไค่วดี ใครก็มองออกกว่านี้เป็นสงครามที่ต้องคว่ำชัยได้แน่นอน ดังนั้นแต่ละฝ่ายจึงแย่งชิงกันอย่างดุเดือด ใครก็อยากแบ่งน้ำแกงขันถ้วยหนึ่ง* จากสงครามครั้งนี้ทั้งนั้น

ราชสำนักฝ่ายหน้าต่อสู้พาดฟันกันทั้งต่อหน้าและลับหลัง ฮองไต้กลับมิได้เอนเอียงไปฝ่ายใดเป็นพิเศษ หลังเลิกประชุมยังจัดการกับฎีกาตามปกติ พอเหนื่อยก็ไปพักผ่อนที่ตำหนักใน วันนี้พระชายาที่ฮองไต้ไปหาคือเจาตวนเพย ฟังเหล่าขุนนางโวยวายเรื่องสงครามมาทั้งวัน ฮองไต้รู้สึกรำคาญใจ อยากหาสถานที่ผ่อนคลายพักผ่อนกายา

เจาตวนเพยอ่อนโยนร่าเริง ช่างเจรจาพาที เป็นที่โปรดปรานของฮองไต้อย่างยิ่ง อีกทั้งองค์หญิงใหญ่ก็อายุแปดเดือนแล้ว อยู่ในช่วงวัยที่

* แบ่งน้ำแกงขันถ้วยหนึ่ง อุปมาถึงการแบ่งผลประโยชน์

น่ารักที่สุดของทารก ฮ่องเต้แม้จะมีพระโอรสสามองค์แล้ว แต่องค์ชาย
เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งรัชทายาท พระชายาทรงสามไม่ว่าเดิมทีจะมีนิสัย
อย่างไร หลังจากให้กำเนิดองค์ชายล้วนเปลี่ยนเป็นคิดถึงผลประโยชน์
ทุกอย่างก้าว วาจาทุกคำล้วนคิดคำนวณมาเป็นอย่างดี ดังนั้นฮ่องเต้จึง
ไม่ชอบไปวังของเจาเฟย คังเฟย และจิ้งเฟย ฮ่องเต้ชอบมาหยอกเข้า
องค์หญิงใหญ่จุโชวอิงที่พระองค์สามารถรักใคร่โปรดปรานได้โดยไม่ต้อง
คิดอะไรมากกว่า

คนเก่าแก่ในวังที่มีอุบายบางคนเห็นสถานการณ์นี้แล้วขยันทิ้งมา
วังของตวนเฟยมากกว่าเดิม เจาตวนเฟยอ่อนเยาว์และเป็นที่โปรดปราน
ทั้งยังมีองค์หญิงใหญ่คอยผูกใจของฮ่องเต้ การตั้งครมอีกครั้งเป็นเรื่อง
ช้าเร็วเท่านั้น

เจาตวนเฟยอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง ร่างกายแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร
ไม่ว่าครั้งหน้าอาจจะให้กำเนิดพระโอรสได้ องค์ชายสี่แม่เป็องบนจะมี
พี่ชายอยู่สามคน แต่ทุกคนล้วนมิใช่โอรสองค์โตและมีโอรสสายตรง
ใครจะได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทมีพันต้องดูว่ามารดาของผู้ใดเป็นที่
โปรดปรานมากกว่า ในจุดนี้พระโอรสของเจาตวนเฟยยังไม่ทันถือกำเนิด
ก็เป็นฝ่ายได้เปรียบไปก่อนแล้ว

คนในวังอีกคนรับเสด็จอย่างคล่องแคล่ว เจาตวนเฟยกับฮ่องเต้ไปเยี่ยม
องค์หญิงใหญ่ด้วยกัน สองคนเล่นกับองค์หญิงใหญ่อยู่นาน จนกระทั่ง
องค์หญิงใหญ่เหนื่อยแล้วจึงถูกแม่นมอุ้มออกไป หลังจากนั้นเจาตวนเฟย
กับฮ่องเต้ก็กลับมาอยู่ด้วยกันตามลำพังในตำหนักกลาง เจาตวนเฟย
งามเจิดจรัส อ่อนโยนยิ้มเก่ง เวลาอยู่กับฮ่องเต้มีนิสัยร่าเริงเบิกบาน มักมีเรื่อง
ขบขันมากมายมาเล่าให้ฮ่องเต้ฟัง

ขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่อายุสี่ห้าสิบ คนหนุ่มสาวที่ฮ่องเต้พบปะพูดคุยด้วยจึงน้อยยิ่งนัก ดังนั้นฮ่องเต้จึงไม่ชอบสตรีที่เรียบร้อยพูดน้อย เอาแต่เงียบงัน ฮ่องเต้ฟังสภาขุนนางสั่งสอนยังไม่พออีกหรือ ด้วยเหตุนี้เอง นิสัยว่าเรารู้กาลเทศะของเจาตวนเพยจึงเป็นที่ชื่นชอบของฮ่องเต้อย่างมาก พระองค์ไม่จำเป็นต้องสิ้นเปลืองความคิด แคร่รับฟังอย่างผ่อนคลาย ก็พอแล้ว

อยู่กันตามลำพังกลางดึก ฮ่องเต้บังเกิดอารมณ์อย่างรวดเร็ว ถอดสายคาดเปลื้องอาภรณ์ร่วมคืนกับเจาตวนเพย หลังพิรุณพรางพรมฮ่องเต้บรรทมอย่างอิมเอม เจาตวนเพยรอจนฮ่องเต้หลับสนิทแล้วจึงย่องลงจากเตียงไปตำหนักข้างอาบนํ้าผัดเปลี่ยนอาภรณ์

นางกำนัลชั้นที่ตามไปปรนนิบัติเจาตวนเพยชำระกาย ไม่มีใครสังเกตเห็นว่านางกำนัลลึบกว่าคนเดินเข้ามาในตำหนักบรรทม ต่อให้มีคนเห็นก็ไม่มีความสนใจ นางกำนัลจะเข้าไปในตำหนักบรรทมปรนนิบัติเจ้านายก็เป็นเรื่องปกติ นอกจากปิ่นเตียงแล้วพวกนางยังจะก่อเรื่องอะไรได้

ดังนั้นจึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าหลังจากเข้าใกล้เตียงในตำหนักบรรทมแล้ว นางกำนัลคนหนึ่งล้วงหยิบเชือกเส้นหนึ่งออกมาทันใด นางกำนัลคนอื่นๆ หวาดกลัวอยู่บ้าง กระตุกแขนเสื้อคนข้างหน้าอย่างเงียบๆ "พี่ยาง นี่คือผ้าบาทเขียวนะ พวกเราจะทำอย่างนี้จริงๆ หรือ"

"แน่นอน ก่อนหน้านี้พวกเราตัดสินใจกันแล้ว" สตรีที่ยืนอยู่ด้านหน้ามีควมเข้มตาโต ใบหน้ารูปเหลี่ยม โหนกแก้มสูง นางถือเชือกไว้ในมือ พูดยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "พวกเราต้องเก็บน้ำค้างตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เหน็ดเหนื่อยเพราะไม่ได้นอนตลอดทั้งวันยังต้องถูกนักพรตพวกนั้นเห็นเป็นของเล่น บ่อนยาลูกกลอนบ้านนี้ให้กิน พวกเจ้าลืมไปแล้วหรือว่า

พี่ชิวเหมียวตายอย่างไร หากพวกเรายังไม่ลงมือ ช้าเรื่อก็ต้องตายด้วย น้ำมือของเขา"

ฮ่องเต้ นับถือศาสนาเต๋า เชื่อคำสอนของศาสนาเต๋าว่าต้องรับลม ตีมน้ำค้าง ต้องเก็บหยาดน้ำค้างก่อนพระอาทิตย์ขึ้นมาทำเครื่องดื่ม ทั้งยัง มอบอำนาจเปิดเสรีให้เถาจิ้งเหวิน สั่งให้นักพรตปรุงโอสถทิพย์ให้ พระองค์

ตำรับยาของเถาจิ้งเหวินจำเป็นต้องใช้เลือดกระดูกของสตรีพรหมจรรย์ หากหญิงชาวบ้านมาก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะสะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้นภารกิจ อันทรก่ยวนี้จึงตกอยู่กับเหล่านางกำนัลในวังหลวง นางกำนัลเหล่านี้ ต้องฝ่าอากาศหนาวเย็นออกไปหาน้ำค้าง ทั้งยังต้องให้นักพรตเก็บเลือดกระดูก ของตน ทว่ากระดูกของสตรีล้วนมีช่วงเวลาแตกต่างกัน เพื่อความสะดวกนักพรต จึงใช้ยาลูกกลอนปรับระดูของเหล่านางกำนัลทำให้พวกนางมีระดูพร้อมกัน ในช่วงเวลาที่กำหนด

ทางนักพรตนั้นสะดวกขึ้นมาก แต่นางกำนัลหลายคนกลับมีระดู ไม่สม่ำเสมอ ร่างกายอ่อนแอ ไม่มีเรี่ยวแรงจะทำงานเก็บน้ำค้าง ส่วน เถาจิ้งเหวินเพื่อให้ร่างกายของหญิงสาวเหล่านี้สะอาดบริสุทธิ์จึงไม่อนุญาต ให้พวกนางกินเนื้อและธัญพืชอื่นๆ ในแต่ละวันอนุญาตให้พวกนาง กินเพียงผักเล็กน้อยเท่านั้น

นางกำนัลหลายคนถูกทรมานจนตาย หยางจิงอิงและคนอื่นๆ เห็น นางกำนัลก่อนหน้านี้นี้ถูกหามออกไปทีละคนก็รู้สึกหวาดหวั่นกังวล รู้ดีว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไปช้าเรื่พวกนางต้องตายแน่จึงเลือกหนทางอันตราย หมายจะปลงพระชนม์ฮ่องเต้ เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมไม่มีใครบังคับให้พวกนาง เก็บน้ำค้างและปรุงโอสถทิพย์อีก

ภายใต้การปลุกเร้าของหยางจินอิง นางกำนัลที่เหลือสิบห้าคน ต่างรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปหาฮ่องเต้หลังม่านเตียง พวกนางป็น ขึ้นเตียง บ้างกอดมือของฮ่องเต้ บ้างกอดไหล่ของฮ่องเต้ไว้ หยางจินอิง มัดปมเชือกและคล้องเข้ากับพระศอกของฮ่องเต้ หยางจินอิงบอกว่าไม่กลัว แต่ตอนลงมือร่างกายยังคงสั่นเทา พอนางคล้องเชือกแล้ว นางกำนัล บนพื้นสองคนไม่กล้ามองให้ละอายก็จับเชือกและออกแรงดึงทันที

นางกำนัลเหล่านี้ลงมือด้วยความรู้วามชั่วขณะ ทั้งมิได้วางแผนและ ขาดประสบการณ์ นางกำนัลที่ดึงเชือกไม่ได้ออกแรงไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนหยางจินอิงเมื่อครู่เพราะความประมาททำให้ผูกเชือกเป็นเงื่อนตาย ฮ่องเต้ไม่ได้ถูกรัดพระศอกจนตาย แต่กลับสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ เหล่านางกำนัลหวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม เวลานี้เองเชือกติดตะขกตรงเงื่อนตาย ทำอย่างไรก็ไม่อาจดึงให้แน่นขึ้นได้ เหล่านางกำนัลตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ดึงป็นประดัดกับป็นยึดมวยผมบนศีรษะออกมา แทะไปบนพระวรกาย ของฮ่องเต้เปะปะโดยไม่กล้ามอง

ทว่าการโจมตีของพวกนางไม่มีแบบแผน ไม่มีครั้งใดที่จู่โจมถูก จุดสำคัญ นางกำนัลจางจินเหลียนเห็นว่าฮ่องเต้ฆ่าอย่างไรก็ไม่ตาย ใจคิดว่าหรือนี้ก็คือมังกรแท้ที่ได้รับการปกป้องคุ้มครอง นางลนลาน ขาดสติ ไม่กล้าจ้องใบหน้าฮ่องเต้อีก ล้มลุกคลุกคลานลงจากเตียง และ วิ่งเซ็ดเซอออกไปข้างนอก

หยางจินอิงร้องเรียกจางจินเหลียนอยู่ข้างหลังหลายครั้ง จางจินเหลียน ล้วนไม่หันกลับมา วิ่งหนีไปอย่างคลุ้มคลั่ง นางกำนัลมากันทั้งหมด สิบหกคน ต่อให้หายไปหนึ่งคน ในด้านกำลังก็ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบโดย ล้นเชิง ทว่าการจากไปของจางจินเหลียนกลับเหมือนค้อนที่ทุบลงมา

อย่างแรง การร่วมมือของเหล่านางกำนัลที่เดิมทีก็ไม่เห็นยวแน่นอนอยู่แล้ว พังทลายลงทันที นางกำนัลสองคนที่ตั้งเชือกตัวสั้นไม่หยุด จู่ๆ ก็ชิงขาอ่อนล้มทรุดลงบนพื้น บ่วงเชือกคลายออกทันใด

หยางจินอิงตวาดสั่งให้พวกนางออกแรงต่อไป ทว่าครั้งนี้ไม่ว่าหยางจินอิงจะด่าว่าอย่างไร เหล่านางกำนัลก็ยืนไม่ขึ้นแล้ว หยางจินอิงรับเชือกมาพยายามจะสังหารสองเต้ต่อ แต่มือของนางก็สั้นไม่หยุดเช่นเดียวกัน ออกแรงไม่ได้แม้แต่บ่อย

เวลานี้เองเสียงตะโกนอย่างลนลานของผู้ดูแลลอยมาจากข้างนอก ระหว่างนั้นยังมีเสียงตะโกนว่า "ช่วยเหลือฝ่าบาท!" กับเสียงเรียก "สองเฮา" ประปนมาด้วย ร่างกายของหยางจินอิงสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ทรุดนั่งลงกับพื้น เชือกในมือห้อยตกลงตรงขอบเตียงอย่างช่วยไม่ได้

ความคิดแรกในใจของหยางจินอิงคือจบกัน นางไม่รอดแล้ว

องค์รักษ์เสื้อแพรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่หน้าประตูวังได้ยินชั้นที่มาจากข้างล่างแล้วตกใจไม่เบา เร่งรีบไปจวนสกุลผู้ตลอดทาง เขาเคาะประตูห้องของลู่อิงกลางดึก ลู่อิงได้ยินว่ามีคนจะลอบปลงพระชนม์ฮองเต้ สีหน้าเปลี่ยนไปทันใด คิวาดาบออกจากห้องไปโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

เขาเร่งเข้าวังอย่างรวดเร็วที่สุด ยามนี้พระราชฐานชั้นในมืดสนิท บรรยากาศเต็มไปด้วยความปั่นป่วนไม่สงบ ลู่อิงก้าวฉับๆ เข้าไปในวังฮองเต้ วังฮองเต้มีคนยืนอยู่เนืองแน่นไปหมด ลู่อิงกวาดตามองคร่าวๆ เห็นคนของฟางฮองเฮาจำนวนมาก

จากคำบอกเล่าของผู้ที่เห็นเหตุการณ์ นางกำนัลหยางจินอิงและนางกำนัลคนอื่นๆ อีกสิบห้าคนหมายจะปลงพระชนม์ฝ่าบาท ตอนลงมือ

เนื่องจากผูกเข็อกเป็นเงื่อนตายจึงกระทำการไม่สำเร็จ ผู้สมรู้ร่วมคิด จางจินเหลียนเห็นการลอบสังหารล้มเหลวจึงวิ่งไปหาฟางฮองเฮาเพื่อ แจ้งเรื่อง ฟางฮองเฮารุดมาวังอึ้งคุนด้วยความตระหนก ช่วยชีวิตฮองเต้ ที่หายใจแผ่วเบาเอาไว้ได้

ลู่เหิงก้าวเข้ามาในตำหนักด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ในตำหนักมีคน ยืนอยู่มากมาย วุ่นวายโกลาหล เขื่อกบนคอของฮองเต้ถูกแก้ออกมาแล้ว ยามนี้ฮองเต้นอนไม่ได้สติดอยู่บนเตียง ฟางฮองเฮายืนหลังน้ำตาอยู่ ด้านข้าง ทุกคนเห็นลู่เหิงเข้ามาต่างเปิดทางให้เขาโดยไม่ต้องให้บอก "ได้เท่าลู่"

ลู่เหิงมีได้สนใจฟางฮองเฮา จางจั่ว และคนอื่นๆ เพียงรีบก้าวยวาวๆ ไปยังเตียงบรรทม เขาคุกเข่าข้างหนึ่งลงบนแท่นวางเท้า พิจารณาสีหน้า ของฮองเต้โดยละเอียด จากนั้นก็จับชีพจรของฮองเต้ เเคราะห์ดีนางกำนัล เหล่านั้นกระทำการไม่สำเร็จ ฮองเต้ยังมีชีวิตอยู่

หลังจากนั้นลู่เหิงถึงได้มีแ่ใจไปตรวจสอบร่องรอยอื่นๆ รอยรัด บนคอของฮองเต้เป็นสีแดง นี่เป็นรอยใหม่ บนร่างกายมีแผลถูกแทง บาดแผลเล็กตื้นสะปะสะปะไว้ระเบียบแบบแผน น่าจะถูกของจำพวก ปืนปักผมแทง สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของนางกำนัล บนมือและไหล่ ล้วนมีรอยนิ้วมือ ดูจากขนาดและความเข้มจางเป็นของคนละคนกัน สอดคล้องกับที่บอกว่าหลายคนร่วมกันก่อคดี

จากเบาะแสในตอนนี้เป็นคดีที่นางกำนัลหลายคนขวัญกล้าเทียมพำ ร่วมกันปลงพระชนม์ล่วงเกินเบื้องสูงจริงๆ หาใช่ฮองเฮา จางจั่ว และคนอื่นๆ ยกนางกำนัลมาเป็นข้ออ้างก่อความวุ่นวาย

ลู่เหิงลอบระบายลมหายใจเจี๊ยบๆ ฟางฮองเฮารุดมาถึงเป็นคนแรก

สถานการณ์ในตอนนั้นมีเพียงฟางสองเฮาเท่านั้นที่รู้ แต่ก็ไม่สามารถตัดความเป็นไปได้ที่โจรร้องให้จับโจร* แต่ฟางสองเฮาไม่มีพระโอรส หากฮ่องเต้สวรรคตฟางสองเฮาย่อมไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ ลู่เหิงคิดหาสาเหตุที่อีกฝ่ายทำเช่นนั้นไม่ออก จึงตัดฟางสองเฮาออกจากการเป็นผู้ต้องสงสัยชั่วคราว

ลู่เหิงลุกขึ้นจากข้างเตียง ถามว่า "หมอหลวงเล่า"

จางจั่วตอบ "สองเฮาทรงตามหมอหลวงแล้ว ตอนนี้กำลังรุดมาวังอีกขุนขอรับ"

ลู่เหิงขมวดคิ้วเล็กน้อย ฟางสองเฮารุดมาถึงสถานที่เกิดเหตุเป็นคนแรก หนึ่งชั่วยามให้หลังลู่เหิงจึงมาถึง หลังจากช่วยเหลือฮ่องเต้ไว้ได้ ฟางสองเฮากลับไม่รับตามหมอหลวงมาตรวจดูอาการของฮ่องเต้ ในช่วงเวลาหนึ่งชั่วยามนี้นางมัวทำอะไรอยู่

ลู่เหิงเอ่ยถามด้วยสีหน้าปกติ "คนร้ายที่ปองร้ายฝ่าบาทเล่า"

ฟางสองเฮาวี้งออกมาจากวังคนหนึ่งกลางดึก ยังไม่ทันได้มัดแบ่งเขียนคิ้ว เส้นผมเพียงเกล้ามวยอย่างง่าย ใบหน้ามีริ้วรอยและบวมเล็กน้อย สภาพไม่น่าดูนัก นางบิดผ้าเช็ดหน้าตอบว่า "ถูกข้าคุมตัวเอาไว้แล้ว"

ลู่เหิงผงกศีรษะ "คืนนี้เคราะห์ดีที่ได้สองเฮาทรงช่วยชีวิตฝ่าบาทไว้ การคุ้มกันฝ่าบาทเป็นหน้าที่ขององค์กรข้าเสียแพรว มิกล้ำรบกวนสองเฮา คนร้ายพวกนั้นอยู่ที่ใด"

ฟางสองเฮากำผ้าเช็ดหน้าแน่น กดปลายนิ้วมือพลางพูด "ข่าวไฟรั้นต่ำพวกนี้ตายไปไม่น่าเสียดาย ถูกข้าลงโทษประหารชีวิตแล้ว"

ลู่เหิงหรีดตาลงเล็กน้อยแทบสังเกตไม่เห็น สีหน้าลึกล้ำยิ่งกว่าเดิม

* โจรร้องให้จับโจร หมายถึงผู้ที่เป็นโจร แต่กลับร้องให้คนอื่นช่วยจับโจร เปรียบเปรยถึงคนชั่วที่จงใจสร้างความสับสนวุ่นวายเพื่อหนีเอาตัวรอด

นางกำนัลเหล่านั้นตายหมดแล้ว?

เหตุใดฟางสองเฮาจึงรีบร้อนลงโทษคนร้ายถึงเพียงนี้

ลู่อึงไม่ได้ถามต่อ สิ่งการผู้ได้บังคับบัญชาให้รักษาความปลอดภัย ด้วยท่าทีสงบ ถือโอกาสนี้ควบคุมวังอีกคนไว้ด้วย เบียดฟางสองเฮาออกไป อย่างแนบเนียน เปลี่ยนคนข้างกายของฮ่องเต้ให้เป็นองครักษ์เสื้อแพร ทั้งหมด ไม่นานองครักษ์เสื้อแพรก็พาหมอหลวงรุดมาถึง หมอหลวงเห็น สถานการณ์เช่นนี้แล้วตกใจไม่เบาทีเดียว เขาผ่นตั้งสติจับชีพจรให้ฮ่องเต้ จากนั้นก็ตรวจดูบาดแผลบนคอ

ลู่อึงยืนอยู่ด้านข้างตลอดเวลาเห็นดั่งนั้นก็ถามว่า "หมอหลวง พระอาการของฝ่าบาททรงเป็นอย่างไรบ้าง"

"สวรรคตคุมครอง พระวรกายไม่เป็นอะไรมาก" หมอหลวงลุกขึ้นเอ่ย อย่างระมัดระวัง "แต่ฝ่าบาทตกพระทัยมากเกินไปจนหมดสติ รายละเอียด เป็นอย่างไรยังคงต้องรอให้ฝ่าบาททรงฟื้นขึ้นมาก่อนค่อยตรวจชีพจร อีกครั้ง"

ลู่อึงวางใจ ฮ่องเต้ไม่ได้ถูกพิษก็ดีแล้ว แค่อสลบไปไม่เป็นไร เขาจะ เฝ้ายู่ตรึงนี้ด้วยตนเอง ดูซิว่าผู้ใดยังจะก่อเรื่องได้อีก

ห้องฟ้าสว่าง ประตุมืองเพิงจะเปิดออก ชาวอันน่าตกใจชาวหนึ่งก็ แพร่สะพัดไปทั่วจวนขุนนางใหญ่ต่างๆ ซยาเหวินจินทราบข่าวแล้วตกใจ จนทำด้วยชาในมือตกลงบนพื้น "อะไรนะ! ฝ่าบาททรงถูกคนในวังลอบ ปลงพระชนม์?"

"ขอรับ" ผู้มารายงานสีหน้าตื่นตระหนกเช่นกัน "เหตุการณ์เกิดขึ้น ตอนครึ่งคืนแรกของเมื่อคืน ครึ่งคืนหลังประตูกังปิดสนิทห้ามเข้าออก

เรื่องราวต่อจากนั้นจึงถ่ายทอดออกมาไม่ได้ขอรับ"

ชยาเหวินจินนิงจันเป็นไก่ไม้* ตะลึงอยู่พักใหญ่กว่าจะได้สติรับถาม
"ตอนนี้ใครเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท"

"องครักษ์เสื้อแพรขอรับ" ผู้มารายงานตอบ "เมื่อคืนหลังจากเกิดเรื่อง
ฟางฮองเฮารุดมาเป็นคนแรก หลังจากนั้นรองผู้บัญชาการสูงสุดลูก
นำกำลังเข้าวัง ตอนนี้ช่องทางเข้าออกวังอีกนัยน์ทั้งหมดอยู่ในความดูแลของ
องครักษ์เสื้อแพร เรื่องอื่นๆ ข้าพเจ้าน้อยไม่ทราบแล้วขอรับ"

ชยาเหวินจินเปลี่ยนเสื้อผ้าและเข้าวังอย่างรีบเร่ง ระหว่างทางเจอ
ขุนนางที่รีบร้อนออกจากจวนมาเช่นเดียวกับเขา ขุนนางในสภาขุนนาง
และทหารต่างมารวมตัวกันในวัง กอดกันอยู่หลายหนก็ยังไม่ได้พบฮ่องเต้

องครักษ์เสื้อแพรไม่ฟังเหตุผลใดทั้งนั้น บารมีของราชเลขาธิการ
อย่างชยาเหวินจินยามนี้ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง เขาได้แต่เฝ้ารออยู่ในวัง
โดยมีอาจทำอะไร เงามองนาฬิกาแดดเปลี่ยนจากสั้นเป็นยาว ขณะที่
ชยาเหวินจินกำลังจะทนความหิวกระหายไม่ไหวนั่นเอง ในที่สุดขันทิกก็ออกมา
และนำรับสั่งออกมาด้วย "ฝ่าบาททรงฟื้นแล้ว เชิญได้เฝ้าราชเลขาธิการ
ตามผู้น้อยมาเถิด"

ฮ่องเต้โชคดีไม่ถูกรัดคอจนตาย แต่ก็หมดสติไปนานมาก ลำคอของ
ฮ่องเต้เจ็บปวดเหมือนถูกเพลิงแผดเผา ร่างกายระบมไปทุกจุด ถึงขั้น
ฝันว่ามีคนกำลังจะฆ่าพระองค์ ฮ่องเต้สะดุ้งตื่นจากฝันร้ายด้วยความ
หวาดผวา หอบหายใจอย่างรุนแรง แยกความฝันกับความจริงไม่ออก
เวลานี้เองเสียงฝีเท้ามั่นคงทรงพลั้งด้งขึ้นข้างกาย มีคนคุกเข่าข้างหนึ่งที่

* นิงจันเป็นไก่ไม้ เป็นสำนวน หมายถึงอาการเหม่อล้างด้วยความตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งที่อกรวกับ
ไม้สลักรูปไก่

หน้าเตี้ย น้ำเสียงสุขุมหนักแน่น "ฝ่าบาท กระหม่อมมาคุ้มกันล่าช้า
โจรร้ายถูกประหารแล้ว วังอี๋คฺนวางกำลังขององครักษ์เสื้อแพรไว้ทั้งใน
และนอก ฝ่าบาทวางพระทัยได้ กระหม่อมจะไม่ปล่อยให้ผู้ต้องสงสัย
คนใดเข้ามาใกล้พระองค์โดยเด็ดขาด"

ฮ่องเต้จำได้ว่าเป็นเสียงของลู่อิง เหมือนเช่นในทะเลเพลิงครั้งก่อน
เขาจะปรากฏตัวข้างกายฮ่องเต้ในช่วงเวลาที่ยอันตรายที่สุดเสมอ เป็นคนที่
แข็งแกร่งและพึ่งพาได้ จิตใจของฮ่องเต้ค่อยๆ สงบลง ภาพเบื้องหน้าฉายชัด
อีกครั้ง มองเห็นนอกม่านมืองครักษ์เสื้อแพรยืนอยู่มากมาย แขนเสื้อ
ของนางข้าหลวงและขันทีถูกผูกขึ้นมาเผยให้เห็นแขนทั้งท่อน นางข้าหลวง
ยกน้ำสะอาดเข้ามา หลังจากทดสอบพิชิตต่อหน้าทุกคนแล้วจึงได้รับอนุญาต
ให้ยกเข้ามาให้ฮ่องเต้

ทุกอย่างดำเนินไปตามขั้นตอนเป็นระเบียบเรียบร้อย ปลอดภัย
ที่ได้รับความตระหนกของฮ่องเต้ได้ดีเป็นอย่างดี ฮ่องเต้มองเห็นสีแดงสด
ในตำหนัก เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดฮ่องเต้ทรงหึงหวงให้องครักษ์เสื้อแพร
จับคู่กับเสื้อผ้าที่มีสีสันฉูดฉาดถึงเพียงนี้

ดังเช่นตอนนี้มองปราดเดียวก็สามารถแยกพวกเขาที่สวมชุด
เพียวอ่อนหรือออกจากกลุ่มคนได้ ผู้ฝึกยุทธ์ที่สูงใหญ่ของอาจและผ่าน
การคัดเลือกมาเป็นอย่างดีเหล่านี้เฝ้าอยู่ตามจุดต่างๆ คอยลาดตระเวน
และตรวจตราอย่างคล่องแคล่ว

นี่คือองครักษ์ของฮ่องเต้ แค่เห็นก็ทำให้คนรู้สึกปลอดภัยเป็นทวีคูณ
โดยเฉพาะเงาร่างที่ยืนอยู่ข้างเตี้ยฮ่องเต้สายนั้น สูงโปร่งโดดเด่น แข็งแกร่ง
ไม่มีสิ่งใดโค่นล้มได้ เฝ้าพิทักษ์อยู่ข้างกายฮ่องเต้ประหนึ่งโคหมิงโช่ว*

* โคหมิงโช่ว เป็นสัตว์เทพชนิดหนึ่งในตำนานของจีน ลักษณะคล้ายพยัคฆ์แต่มีเกี้ยว ใบหน้าเหมือนมนุษย์
เป็นสัตว์เฝ้าประตูของแดนสวรรค์

ราวกับสามารถตระหนักถึงภัยอันตรายทั้งหมดในได้หล้าได้ลวงหน้า ทั้ง
วายุฤทธิ์และไหวพริบปฏิภาณล้วนเป็นเลิศ

ฮ่องเต้เพิ่งผ่านประสบการณ์ถูกลอบสังหารในบ้านของตนเอง
จนกระทั่งได้เห็นลู่เหิง ในที่สุดจึงมั่นใจว่าตนปลอดภัยแล้ว

ฮ่องเต้ดื่มน้ำและโอสถแล้ว สดิกก็ฟื้นฟูกลับมาเล็กน้อย ขณะที่รายงาน
ว่าได้ทำทั้งหลายในสภาพขุนนางเฝ้ารออยู่ในวังเขียนชิงมาโดยตลอด
ฮ่องเต้เฝินทำตัวให้กระปรี้กระเปร่าและเรียกตัวชยาเหวินจินเข้าเฝ้า

ด้วยอาการของฮ่องเต้ในตอนนี้อยู่สบายไม่อาจสั่งงานได้อยู่แล้ว ที่ตาม
ชยาเหวินจินมาพบมีพันตองการแสดงให้เห็นว่าตนไม่เป็นอะไร เป็นการ
ปลอบประโลมเหล่าขุนนางข้างนอกที่กำลังกระวนกระวาย

ฮ่องเต้พบชยาเหวินจินเสร็จแล้วก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอย่างรวดเร็ว
ทว่าแม้จะถูกความเหนื่อยล้าเคี่ยวกรำ แต่กลับนอนไม่หลับ ฟานอ๋อง
จะฆ่าพระองค์ ลัทธิบัวขาวจะฆ่าพระองค์ พวกนั้นฮ่องเต้ล้นรับได้
แต่เมื่อนางก้านิลจะฆ่าพระองค์ พระองค์จะป้องกันอย่างไร

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้สร้างความสะเทือนใจแต่ฮ่องเต้ยังคงว่า
การถูกคนที่ใกล้ชิดที่สุดทรยศเสียด้วยซ้ำ บัดนี้แม้แต่นางก้านิลที่ต่ำต้อย
ที่สุดยังคิดจะวัดคอฆ่าฮ่องเต้ให้ตาย เช่นนั้นพระองค์ยังจะเชื่อใจใคร
ได้อีก ฮ่องเต้ทั้งตระหนกและหวาดหวั่นสลับกันไปมา เบิกตากาดเดาไป
ต่างๆ นานา ทั้งทรมานผู้อื่นและทรมานตนเอง จนกระทั่งฟ้ามืด ในที่สุด
ฮ่องเต้จึงทนความเหนื่อยล้าไม่ไหวผล็อยหลับไปทั้งที่ร่างกายยังเกร็งเครียด

ลู่เหิงเฝ้าอยู่ข้างกายฮ่องเต้ตลอดเวลา รอจนฮ่องเต้หลับสนิทเขาจึง
ถอยออกไปเงียบๆ ชายหนุ่มเดินออกจากตำหนักบรรทมด้วยสีหน้า
เย็นชาหนักอึ้ง

ลู่เหิงตูดอกว่าฮ้องแต่มีปมในใจ อีกฝ่ายหาได้สงสัยลู่เหิงไม่ แต่ความรู้สึกปลอดภัยที่ฮ้องแต่มีต่อโลกภายนอกพังทลายลงโดยสิ้นเชิง หากขุนนางหมายจะลอบปลงพระชนม์ ประหารชีวิตเก้าชั่วโคตรหรือ แม้แต่สิบชั่วโคตรก็ยังได้ ทว่าวังหลวงนั้นขาดนางกำนัลชั้นที่มีได้ หากนางกำนัลมีใจลอบปลงพระชนม์ ฮ้องแต่จะป้องกันได้อย่างไร

ถอยไปอีกก้าวหนึ่ง แม้แต่นางกำนัลซึ่งเป็นชนชั้นระดับล่างในวัง ยังฆ่าฮ้องแต่ได้ เช่นนั้นนางข้าหลวง ชั้นที่ สนมชายา ฮ้องแต่ยังจะไว้วางใจใครได้อีกเล่า

ลู่เหิงถอนหายใจอย่างไร้สัมเสียด การช่วยเหลือฮ้องแต่จากอันตราย เป็นเรื่องง่าย เรื่องราวต่อจากนี้ต่างหากที่ยากลำบาก สถานการณ์ของ ฮ้องแต่ตอนนี้เป็นอวสานง่าย ๆ จิตใจเยียวยาก หากฮ้องแต่ไม่อาจก้าวออกจากเงามืดนี้ได้ ต่อไปนี้จะปกครองแผ่นดินได้อย่างไร

ฮ้องแต่เพิ่งจะบรรทมไป คนทั้งในนอกต่างไม่กล้าคุยกันเสียงดัง กัวเทาดูตามหลังลู่เหิง พุดเสียงค่อย ๆ ได้เท่า ฮองเฮาทรงพาตัวเจาตวนเฟยกับ องค์หญิงใหญ่ไปแล้วขอรับ"

หลังจากฮ้องแต่ถูกทำร้าย องค์รักษ์เสื้อแพรเข้าควบคุมวังฮ้องอย่างฉับไว แต่อย่างไรเสียอีกฝ่ายก็คือฮองเฮา ทั้งยังเป็นผู้มีความดีความชอบ รุดมาช่วยเหลือฮ้องแต่เป็นคนแรก ฟางฮองเฮาพาตัวเจาตวนเฟยไปโดยอ้างว่าจะ 'สอบสวน' องค์รักษ์เสื้อแพรยอมไม่อาจขวางได้

ลู่เหิงได้ยินคำพูดของกัวเทาล้วนลอบย่นคิ้ว ก่อนหน้านี้นตอนที่ฟางฮองเฮาประหารชีวิตพวกหยางจินอิงเขาก็รู้สึกไม่ชอบมาพากลแล้ว นางกำนัลทั้งสิบหกคนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงจางจินเหลียนที่ไปแจ้งข่าว ไม่มีใครรอดชีวิต ถูกปิดปากตั้งแต่ก่อนที่องค์รักษ์เสื้อแพรจะมาถึง ตอนนี้

ฟางฮองเฮายังพาตัวเฉาตวนเพยไปอีก

ลู่เหิงเป็นขุนนางนอก วันนี้ความคิดจิตใจทั้งหมดของเขาล้วนอยู่ที่
ฮ่องเต้จึงไม่ทันใส่ใจเจ้านายตัวจริงของวังอีก...เฉาตวนเพย ลู่เหิงยังมิได้
ซักถาม แต่จากประสบการณ์ในการทำคดีของเขา บุคคลที่เป็นไปไม่ได้
มากที่สุดที่จะเป็นผู้บงการเบื้องหลังของเหตุการณ์ครั้งนี้ก็คือเฉาตวนเพย

เฉาตวนเพยทั้งอ่อนเยาว์และเป็นที่โปรดปราน มีพระธิดาองค์หนึ่ง
บิดาเป็นเจ้าเมืองในมณฑลฝูเจี้ยน นางจะปลงพระชนม์ฮ่องเต้ไปเพื่อ
อันใด อีกทั้งยังลงมือในวังของนางเอง ต่อให้งี้ก็ไม่มีใครถึงขั้นนี้

ฟางฮองเฮาทรงคิดจะทำสิ่งใด

ปมในใจของฮ่องเต้ยังไม่ทันคลี่คลาย ฝ่ายในก็ก่อเรื่องอีกแล้ว ลู่เหิง
ไม่ได้นอนมาหนึ่งวันหนึ่งคืน ยามนี้จุดไต้หยางรู้สึกเจ็บจี๊ดๆ ก้าวเทาเองก็
รู้สึกว่าเรื่องนี้รับมือยากยิ่งนัก เอ่ยถามเบาๆ "ได้เท่า รอฝ่าบาทตื่นบรรทม
เมื่อใดจะต้องถามถึงต้นสายปลายเหตุของการบฏครั้งนี้เป็นแน่ นางกำนัล
ที่เป็นผู้ก่อเหตุถูกประหารชีวิตแล้ว พวกเราจะสืบอย่างไรเล่าขอรับ"

ลู่เหิงก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะสืบอย่างไรดี ผู้อื่นสามารถคาดคั้น
ลงทัณฑ์ ข่มขู่หลอกล่อด้วยผลประโยชน์ได้ ทว่าตอนนี้อีกฝ่ายคือฮองเฮา
ลู่เหิงจะทำได้ยังไง

ทุกคนเฝ้าขอให้ลู่เหิงตัดสินใจตาปริบๆ แม้สถานการณ์จะเข้าสู่ทางตัน
แล้ว แต่ได้ทำของพวกเขาก็ต้องมีหนทางแน่นอน ลู่เหิงปวดหัวยิ่งกว่าเดิม
ขณะกำลังจะเลือกใช้กลยุทธ์ถ่วงเวลา ดวงตาพลันสาดประกายวูบ นึกถึง
คนผู้หนึ่งขึ้นมาได้

ดูเหมือนเขาจะมีหนทางแล้ว

锦衣杀 5
Jin Yi Sha 5

ลูกมอญครีฑ์สวมรอย 5
จิ๋วเยวี่ยหลิวหั่ว เขียน
เม้นน้อย แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 379 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2566

Published originally under the title of 《锦衣杀》(Jin Yi Sha)

Author ©九月流火 (Jiu Yue Liu Huo)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3107-0

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ลู่เหิงรู้แล้วว่าบุษยธิดาแล้วสิ่งใด สิ่งนั้นย่อมเกิด

โดยเฉพาะคนมีความพิสดาร โกหกหรือหลอกลวงได้ตั้งมากมาย
วันหนึ่งเมื่อนางจดจำทุกอย่างได้ จากที่จได้ร่วมหอเข้าพิธีกับนางอย่างมีความสุข
เจ้าสาวก็บนของย้ายไปอยู่ในเรือนอีกหลังแทนเสียอย่างนั้น
ก็ยังยั้งห่วงหวงที่จะออกจากนครหลวง แสวงหาชีวิตอิสระตามใจนาง

เบื้องหน้าลู่เหิงก็ทำทีเป็นรับปากนางไปเสียทุกอย่าง
ไม่อยากจะเห็นหน้าเขาก็เพียงส่งของมาให้ เห็นใครให้คิดถึงคน
ในวังก็เกิดเรื่องวุ่นวายก็อาศัยความสามารถในการดูสีหน้าคนของนาง

‘รบนวน’ นางเข้าวังไปช่วยตรวจสอบ

เพื่ารออย่างอดทนประหนึ่งเสือร้ายรอตะครุบเหยื่อ
หวังให้นางเชื่อใจเขาในเร็ววัน จากนั้นก็สาธภาพกับนางไปตรงๆ
ว่า... เขาไม่มีความคิดจะปล่อยนางไปสักนิด

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
Ins. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากรักษ์

ISBN 978-616-06-3107-0

9 786160 631070

ราคา 379 บาท